

Sygn. akt V.2 Ka 267/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Krzysztofa Hynka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2018 r.

sprawy:

A. K.

s. J. i N.

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 §2 kk

oraz

J. A. /A./

s. M. i J.

ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego J. A. i obrońcę oskarżonego A. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 15 lutego 2018r. sygn. akt II K 4/18

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok ;

II.zasądza od oskarżonych: A. K. i J. A. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10zł (dziesięć złotych) i obciąża ich opłatą za II instancję w kwocie po 180zł (sto osiemdziesiąt złotych).

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Sygn. akt V.2 Ka 267/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 15 lutego 2018r., sygn. akt II K 4/18, uznał oskarżonych A. K. i J. A. za winnych tego, że w okresie od dnia 3 grudnia 2013r. do dnia 14 stycznia 2014r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu przywłaszczyli powierzone im mienie, w postaci zrzębki wędzarniczej o łącznej wartości 66.443,68 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., przy przyjęciu, że J. A. dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie pięciu lat po odbyciu kary 7 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 5 listopada 1997r. w sprawie o sygn. akt III K 15/97 za umyślne przestępstwo podobne z art. 201 d.k.k. oraz kary 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 17 lipca 2006r. sygn. akt IV K 1533/05 za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k., które to kary połączono węzłem kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt XVI K 156/06, którą to karę odbył w okresie od dnia 8 stycznia 1996r. do dnia 5 listopada 1997r., od dnia 5 listopada 1997r. do dnia 28 stycznia 1998r. oraz od dnia 15 sierpnia 2005r. do dnia 28 lipca 2009r., tj. uznał A. K. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 §2 k.k., zaś J. A. Sąd Rejonowy uznał za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 284 §2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 §1 k.k. i za to na mocy art. 284 §2 k.k. przy zast. art. 4 §1 k.k. wymierzył każdemu z oskarżonych karę po 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 §1 i §2 k.k. oraz art. 70 §1 pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący dwa lata.

Na mocy art. 72 §1 pkt 8 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonych A. K. i J. A. obowiązek wykonania prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Tychach Wydział VI Gospodarczy z dnia 31 marca 2015r. w sprawie o sygn. akt VI GC 104/14/1 w terminie 6 miesięcy od daty prawomocności wyroku.

Na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm) Sąd zasądził od oskarżonego A. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 180 złotych i wydatki w kwocie 2.218,32 złotych.

Na zasadzie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm) Sąd zasądził od oskarżonego J. A. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 180 złotych i wydatki w kwocie 2.087,05 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżony J. A. oraz obrońca oskarżonego A. K..

Jako, że wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie wyroku Sądu odwoławczego złożył jedynie obrońca oskarżonego A. K. pisemne uzasadnienie sporządzono jedynie w zakresie dotyczącym tego oskarżonego.

Obrońca oskarżonego A. K. zaskarżył powyższy wyrok w całości i na podstawie art. 427 §2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów, w zakresie jakim Sąd meriti arbitralnie odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadków: A. A. (2) i K. D., podczas gdy depozycje w/w były spójne, konsekwentne i logiczne, w szczególności, że w czasie wywozu zrzębki wędzarniczej z magazynu położonego w R. przy ulicy (...) obecny na miejscu był przedstawiciel (...) sp. z o.o. P. G., co potwierdza, że zrzębka wędzarnicza była wywożona za zgodą i wiedzą spółki (...);

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w zw. za art. 4 k.p.k. poprzez nie wzięcie przez Sąd I instancji pod uwagę wynikającego z wyjaśnień współoskarżonego J. A. oraz zeznań świadka M. K. i R. K. faktu, iż:

- (...) sp. z o.o. wielokrotnie informowała spółkę (...) o problemach związanych, z jakością dostarczanej zębki i związanych z tym faktach reklamacjach odbiorców docelowych,

- spółka (...) przyjęła, iż towar został przetransportowany do zakładu spółki (...) w P. w dobrej wierze, celem poprawy jego jakości z uwagi na fakt, iż zalegająca w magazynie w R. zębka wędzarnicza wymagała uszlachetnienia, ze względu na jej niedostateczne parametry oraz długi czas przechowywania, który niekorzystnie wpłynął na jej jakość,

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 k.p.k. poprzez zbagatelizowanie przez Sąd I instancji szeregu zachodzących w niniejszej sprawie wątpliwości, które powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego,,

4. na podstawie art. 427 §2 k.p.k. w zw. za at. 438 pkt 3 k.p.k., w konsekwencji obrazu w/w przepisów postępowania skarżący zarzucił orzeczeniu Sądu I instancji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony A. K. swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284 §2 k.k., w sytuacji, gdy brak było wyczerpujących i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, w szczególności w kontekście:

- wiedzy spółki (...) o wywiezieniu zębki wędzarniczej przez oskarżonego celem jej planowanego i uzgodnionego z przedstawicielami spółki przechowania oraz uszlachetnienia,

- wielokrotnego wskazania przez oskarżonego, również na piśmie, że towar znajduje się w zakładzie produkcyjnym firmy (...) w P. i zostanie dostarczony pod wskazany przez spółkę (...) adres, wraz z wezwaniem do odbioru towaru,

- planowanego przez spółkę (...) opróżnienia magazynu w R. z zalegającego towaru, celem utworzenia w tym miejscu restauracji meksykańskiej,

co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania.

Na zasadzie art. 427 §1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego o zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom w niej zawartym Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności sprawy i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, dokonując oceny zebranego materiału dowodowego w sposób odpowiadający zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał Sąd, na jakich dowodach oparł swe rozstrzygnięcie, a którym dowodom odmówił wiary i swoje stanowisko w tym zakresie przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Sąd Rejonowy poddał analizie wszystkie przeprowadzone i ujawnione dowody, zaś ich ocena nie przekracza granic określonych w art. 7 k.p.k., ani nie uchybia zasadzie obiektywizmu, wyrażonej w art. 4 k.p.k. Sąd Rejonowy dokonał rzeczowej analizy dostrzeżonych w materiale dowodowym sprzeczności, a wyniki tej analizy w sposób wyczerpujący zaprezentował w uzasadnieniu wyroku, czyniąc przedmiotem rozważań wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej zarówno przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Rejonowy nie popełnił błędów przy ocenie dowodów, a zatem także ustalenia faktyczne nie są dotknięte błędem. Uchybienie, o jakim stanowi przepis art. 438 pkt 3 k.p.k. ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada

zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (błąd dowolności). Może być zatem wynikiem nieznamości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie (art. 7 k.p.k.) – vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 1 października 2014 roku, sygn. II AKa 206/14. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy na podstawie prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów ustalenia faktyczne odpowiadają prawdzie i nie są obarczone błędem.

Powtórzyć należy za Sądem Rejonowym, iż czynność sprawcza występku stypizowanego w art. 284 § 2 k.k. polega na przywłaszczeniu powierzonej sprawcy cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego, co należy rozumieć jako bezprawne rozporządzenie cudzą rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy z wyłączeniem osoby uprawnionej, jak swoją własnością, a przez to włączenie jej do swego lub innej osoby majątku i powiększenie w ten sposób swojego lub innej osoby stanu posiadania.

Istota karalnego sprzeniewierzenia z art. 284 § 2 k.k., sprowadza się do nieuprawnionego rozporządzenia przez sprawcę powierzoną mu rzeczą ruchomą, którą otrzymał i posiadał legalnie. Chodzi tutaj o świadome potraktowanie przez sprawcę otrzymanej rzeczy ruchomej jak własnej.

W niniejszej sprawie nie przypisano oskarżonym przestępstwa kradzieży a przestępstwo sprzeniewierzenia. Sąd Rejonowy na stronie 13 uzasadnienia wskazał, iż zeznania świadków D. i G. ocenił z dużą dozą ostrożności, zwłaszcza w kontekście korespondencji wymienianej pomiędzy spółkami i tego, że oskarżeni od samego początku twierdzili, że wywiezienie towaru odbyło się za zgodą przedstawicieli pokrzywdzonej. Nawet jeśli towar został przewieziony do P. w celu jego uszlachetnienia to przecież w sprawie istotnym jest to nie został on na żądanie pokrzywdzonej zwrócony. Oskarżeni rozporządzili mieniem, w którego legalne posiadanie weszli, jak swoim. Wiedzieli, iż mieniem, w którego posiadaniu byli, nie mogą swobodnie dysponować i nim rozporządzić. Towar został wydany z obowiązkiem nadzoru i rozliczenia się.

Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd Sądu I instancji, iż oskarżony A. K. wiedział, w jakie miejsce towar w postaci zrębki wędzarniczej ma zostać zwrócony. Nie reagował na jednoznaczne żądanie pokrzywdzonej do zwrotu towaru. Deklaracje składane nawet w postępowaniu sądowym, że zrębka jest dostępna na każdorazowe wezwanie ocenić należało jako deklaracje puste, tym bardziej, że do chwili obecnej towar zwrócony nie został. Z protokołów oględzin znajdujących się w aktach sprawy (k-104-105, 205-206) wynika, jaki był faktyczny stan magazynowy oraz od kiedy spółka (...) przestała funkcjonować. Kolejne wezwania kierowane przez oskarżonych do pokrzywdzonej spółki, by wskazać, gdzie zrębka ma zostać dostarczona, nie sposób ocenić inaczej, aniżeli grę na zwłokę, jako działanie instrumentalne, skoro takiej ilości towaru, jakiego zwrot deklarowali, w magazynach po prostu nie było.

Sąd Okręgowy w pełni się zgadza z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonego materiału dowodowego oraz zapatrywaniem prawnymi, w szczególności wywodami zawartymi na k-17-18 akt. Nie ma potrzeby powielania argumentacji Sądu meriti.

Nieuprawniony jest też zawarty w apelacji zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Powołany przepis nie dotyczy ewentualnych subiektywnych wątpliwości powziętych przez stronę postępowania, lecz wyłącznie wątpliwości organu procesowego i to jedynie takich, których nie da się usunąć w drodze wartościowania wiarygodności poszczególnych dowodów. Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecnictwem wątpliwości, o jakich mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., odnoszą się do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, a więc do sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze, to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2004 r., sygn. akt V KK 170/03). Sąd Rejonowy w chwili wyrokowania nie miał żadnych wątpliwości co do sprawstwa

obydwo oskarżonych. Uzasadnienie apelacji wskazuje, iż to obrońca ma wątpliwości związane z oceną dowodów, a te, jak wskazano wyżej, nie dają podstawy do stwierdzenia naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

Reasumując, w niniejszej sprawie Sąd I instancji dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Oparcie ustaleń faktycznych na określonej i wyraźnie wskazanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku grupie dowodów i jednocześnie nieuznanie dowodów przeciwnych w postaci wyjaśnień oskarżonego, nie stanowi uchybienia, które mogłoby powodować uchylenie wyroku, w sytuacji gdy zgodnie z treścią art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., Sąd Rejonowy wskazał, jakimi w tej kwestii kierował się względami.

Odnosząc się z kolei do wymierzonej kary przyjąć należy, że świetle wcześniejszej kilkukrotnej karalności oskarżonego A. K., kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w żadnej mierze nie może jawić się jako kara rażąco surowa, a tylko wymierzenie takiej kary uzasadniałoby ingerencję Sądu odwoławczego. Z kolei orzeczony w oparciu o treść art. 72 §1 punkt 8 k.k. obowiązek wykonania prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Tychach o sygn. VI GC 104/14/1 z jednej strony zapewni wykonanie roszczeń pokrzywdzonej a z drugiej strony pozytywnie wpłynie na kształtowanie prawidłowych postaw życiowych u oskarżonego.

Oskarżonego A. K. obciążono kosztami postępowania odwoławczego, w tym opłatą w kwocie 180 złotych oraz wydatkami w kwocie 10 złotych.

Z naprowadzonych względów orzeczono jak w sentencji.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek